

HOMILIE

Mgr. J.H.J. van den Hende
Katholieke Jongerendag 7 juni 2015, Nieuwkuijk
Hoogfeest van Sacramentsdag

Exodus 24, 3-8

Hebreeën 9, 11-15

Marcus 14, 12-16.22-26

Wij mogen hier samen de heilige eucharistie vieren. Als broeders en zusters van de Heer, ja als zijn vrienden (cfr. Joh. 15, 14). Niet dat we ons daarop kunnen laten voorstaan, want het komt allemaal van Hem. Maar we kunnen zijn uitgestoken hand en vriendschap beantwoorden, heel bijzonder in de heilige eucharistie, waarin Hij onze gastheer is en ons voedsel. We mogen zijn uitgestoken hand aannemen. Heel bijzonder in de mis is Hij bij ons.

Er is op dit terrein van Mariënkroon ten behoeve van de Katholieke Jongerendag heel veel georganiseerd. Ik heb vanochtend veel kraampjes gezien en enthousiaste mensen, maar wie je het ook vraagt: de viering van de eucharistie wordt het hoogtepunt genoemd van deze dag. Want we zijn niet alleen maar bezig met hoe we de boel hier opgebouwd hebben en straks ook weer afbreken, maar vooral met dat we hier bijeen zijn op uitnodiging van de Heer. Alles wat we hier te koop aan bieden en waar we aandacht voor vragen is ten diepste een uitnodiging om je leven in te richten met Christus.

Juist vandaag op het hoogfeest van Sacramentsdag mogen we benadrukken hoe belangrijk de eucharistie voor ons is: bron en hoogtepunt (*Lumen Gentium* n. 11). Vandaag is het hoogfeest van het Lichaam en Bloed van de Heer. De evangelielezing van vandaag (Mc. 14, 12-16.22-26) brengt ons naar het moment dat de Heer Jezus met de leerlingen maaltijd zou houden. Het is druk in Jeruzalem, omdat het paasfeest van de Joden gevierd gaat worden. Veel mensen kwamen naar de stad. Het was er ook al druk toen Jezus en de leerlingen de stad naderden. Jezus werd toen begroet met palmtakken en de jassen werden voor Hem als een looper op de weg uitgespreid (Mt. 21, 1-11).

De leerlingen gaan in opdracht van Jezus op zoek naar een geschikte plek om het paasmaal te vieren. Ze worden gezonden naar een rustige en goede plaats, met rustbedden, om het paasmaal met de Heer te vieren. En dan zijn ze daar samen, de Heer Jezus en zijn apostelen. Ze vieren het paasfeest samen met de Heer die met hen de grote daden van God gedenkt: dat Hij zijn volk bevrijd heeft uit de slavernij van Egypte (Ex. 12). Tijdens het paasmaal breekt Jezus het brood en deelt Hij de beker, waarbij Hij zegt: 'Neemt, dit is mijn Lichaam' (Mc. 14, 22) en 'dit is mijn Bloed van het verbond' (Mc. 14, 24). Het paasmaal krijgt een nieuwe en unieke betekenis, doordat de Heer zich er zo mee verbindt door te zeggen dit is mijn Lichaam, dit is mijn Bloed. De leerlingen zullen met de ogen hebben geknipperd en Judas maakt zich niet veel later uit de voeten om Jezus te gaan verraden (Cf Mt. 26, 23-25; Joh. 13, 21-30).

Het is een spannend ogenblik aan de vooravond van Christus' lijden. Het is zijn uur (Mt. 26, 18; Joh. 13, 1). De leerlingen staan met de Heer aan het begin van zijn doortocht van de dood aan het kruis, zijn verblijf in het rijk van de dood en zijn opstanding tot nieuw leven.

Het werd Pasen en het werd Pinksteren, de opstanding van de Heer uit de dood en de uitstorting van de heilige Geest, en de leerlingen hebben steeds beter begrepen welk een groot geschenk de Heer heeft nagelaten. Hij zei: 'Ik ben met jullie tot het einde van de tijd' (Cf. Mt. 28, 20b). Met zijn aanwezigheid in de eucharistie maakt de verrezen Heer deze belofte steeds weer waar.

De Heer is de gekruisigde en verrezen Heer. Het is de Heer die de leerlingen de heilige Geest schenkt, over hen blaast (Joh. 20, 22) en vuur geeft aan hun werk als verkondigers van het evangelie (Hand. 2, 1-13). Vandaag mogen we beseffen -met de apostelen- van het eerste uur- wat een grote rijkdom de Heer ons geeft. En dus niet zonder reden noemen wij de eucharistie bron en hoogtepunt. Het is de bron, omdat Jezus zichzelf geeft in de eucharistie. En het is het hoogtepunt, omdat het de meest verbonden manier is om de levende Heer in ons midden te weten en te ontvangen.

Beseffen we dat wel, dat de Heer in de eucharistie net zo dicht bij ons is als toen bij de leerlingen? Hij nadert ons net zo dicht als destijds de leerlingen die met Hem op weg waren gegaan. Zo dicht zijn we bij Hem, bij de levende Heer. We staan daarentegen niet oog in oog met Hem, want we zien Hem niet. Maar met de ogen van het geloof mogen we zien dat Hij bij ons is. En met de oren van het geloof mogen we de woorden van Jezus aannemen in ons hart: 'Dit is mijn lichaam [...] dit is mijn bloed' (Mc 14, 22-24). 'Ik ben het levende brood' (Joh. 6, 48).

De Kerk heeft de eeuwen door nagedacht: hoe en op welke wijze is de Heer in het sacrament van de eucharistie zo dicht bij ons (Cf. *Catechismus van de Katholieke Kerk* nn. 1373-1381)? Naast alle denken en mediteren is het vooral overgave geweest, het in gelovige gehoorzaamheid aanvaarden van de werkelijke aanwezigheid van de Heer.

De Heer die bij ons komt en steeds bij ons is, mogen we gezelschap houden in dit uur. Vandaag op Sacramentsdag vieren we dat heel bijzonder. Het is het geschenk van Jezus die stierf. Maar met Pasen weten we dat Hij leeft. En met Pinksteren ontvangen we de kracht om zijn geschenk in geloof aan te nemen.

Jezus geeft zichzelf. In de eerste lezing (Ex. 24, 3-8) hoorden we hoe Mozes het verbond met God gedenkt en viert. Maar we weten dat de Heer geen brandoffers vraagt en geen slachtoffers. Hij is ook geen God van mensenoffers. Nee, als de Heer ons leven vraagt, is het om met Hem verbonden te zijn. En soms leidt dat tot het martelaarschap, maar het is geen terrorisme en we jagen geen mensen de dood in. Onze God die geen dierenoffers vraagt en geen mensenoffers, die geeft zichzelf in Jezus Christus. Die Heer die zich zo aan ons geeft -de leerlingen konden zien waar de spijkers van het kruis hadden gezeten in zijn handen en voeten- die gekruisigde en verrezen Heer maakt voor ons de weg open naar eeuwig leven. Dat we broeders en zusters zijn van Hem. Dat is een geschenk van zijn kant, namelijk dat we kinderen van God zijn, dat we in geloof met ons gebed tot de levende Heer mogen komen, bij Hem mogen binnen lopen, dat is zijn geschenk aan ons van Pasen en Pinksteren.

Er is vandaag -vanuit de viering van de eucharistie- ook gelegenheid om het allerheiligst sacrament te aanbidden. Op steeds meer plekken in parochies van ons land zien we dat mensen de Heer in de aanbidding van het sacrament gezelschap houden en hun leven met de aanwezige Heer willen delen, hun

vreugde en verdriet. Wat is het goed dat we het geschenk van de Heer aannemen, elke dag opnieuw. Dat we Hem vragen om ons in de communie op te bouwen en om ons bij de les te houden in geloof, hoop en liefde.

Ook vandaag vraagt de Heer die onze gastheer en ons voedsel is: wat heb jij Mij in antwoord op mijn liefde te bieden? Wat heb jij Mij te zeggen met jouw gaven en talenten? Denk je aan Mij, hoor je bij Mij, wil je van Mij leren en ben je bereid in Mijn Naam elkaar te dragen in de gemeenschap van de Kerk, elkaar het woord van God aan te reiken en woorden van verzoening te spreken en vergeving aan te zeggen?

Dat het vieren van de eucharistie een bron en hoogtepunt is betekent dat we van hieruit door de levende Heer worden gezonden. We worden gezegend en gezonden om -gesterkt met de grote gaven van de Heer- op weg te gaan (Cf. Joh. 15, 16).

Hij laat ons nooit in de steek. In antwoord mogen wij op onze beurt bij Hem blijven. En als dat lukt, is zelfs dát een geschenk van de Heer, een 'coproductie' met de heilige Geest, waardoor ons verlangen -met zijn hulp- werkelijkheid kan worden.

Moge de levende Heer Jezus met zijn genade, heel bijzonder in deze mis met de gaven van zijn Lichaam en Bloed en zijn vrede, ons helpen om trouw te blijven aan ons geloof, om standvastig te zijn in de hoop en elke keer weer te vertrouwen op zijn liefde die in onze woorden en daden hoorbaar en zichtbaar moet zijn. Amen.